

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 307/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti Mikroúvery s. r. o., Kopčianska 10, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Bránikom, K. Marxa 10, Levice, pre namietané porušenie jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd uzneseniami Okresného súdu Trenčín č. k. 20 Ro/311/2014-12 z 3. februára 2015 (Rvp 7239/2015) a č. k. 17 Ro/312/2014-13 zo 6. februára 2015 (Rvp 7894/2015) a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti Mikroúvery s. r. o. vedené pod sp. zn. Rvp 7239/2015 a sp. zn. Rvp 7894/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 307/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti Mikroúvery s. r. o. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 26. mája 2015 a 27. mája 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti Mikroúvery s. r. o., Kopčianska 10, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 37 ods. 2 listiny uzneseniami Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 20 Ro/311/2014-12 z 3. februára 2015 a č. k. 17 Ro/312/2014-13 zo 6. februára 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

Z obsahu sťažností a príloh k nim pripojených vyplýva, že na základe návrhov sťažovateľky okresný súd vydal platobné rozkazy, ktorými zaviazal odporcov – fyzické osoby na úhradu sumy 25 € s príslušenstvom a trov konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za návrh v sume 16,50 € a z trov právneho zastúpenia v sume 9,86 € (20 Ro/311/2014), resp. 11,83 € (17 Ro/312/2014). Proti výrokom platobných rozkazov týkajúcich sa trov konania podala sťažovateľka v zmysle § 174 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) odvolania, v ktorých namietala, že trovy právneho zastúpenia jej neboli priznané v požadovanej sume 49,28 € pozostávajúcej z odmeny za dva úkony právnej služby po 16,60 € a z dvoch režijných paušálov po 8,04 €. Sťažovateľka argumentovala, že *„znížením trov právneho zastúpenia stavia súd navrhovateľa do pozície, keď je sankciovaný*

za to, že sa obrátil so svojim nárokom na súd, hoci samotné konanie bolo iniciované správaným odporcu, ktorý odmietol mimosúdne uhradiť svoj dlh“, a že „rozsah zníženia trov považuje za nespravodlivý a neprimeraný“. Okresný súd napadnutými rozhodnutiami platobné rozkazy vo výrokoch o náhrade trov konania potvrdil, pričom poukázal na to, že základným kritériom pri jeho rozhodovaní bolo skúmanie účelnosti vynaložených trov konania podľa § 142 ods. 1 OSP v spojení s ustanoveniami § 150 ods. 2 a § 200ea ods. 1 OSP.

Sťažovateľka v sťažnostiach zopakovala svoje odvolacie argumenty a opätovne uviedla, že „považuje aplikáciu § 150 ods. 2 OSP za nesprávnu, keďže rozsah zníženia priznaných trov právneho zastúpenia je nespravodlivý a neprimeraný, čím konajúci súd nedôvodne zvýhodnil odporcu, ktorý svojim správaním vyvolal samotné sporové konanie. Zároveň jeho nesprávnym a necitlivým uplatnením bolo zasiahnuté do ústavných práv sťažovateľa.“. Podľa jej názoru „k porušeniu článku 20 ods. 1 Ústavy, článku 11 ods. 1 Listiny, v spojení s článkom 46 ods. 1 Ústavy, článkom 36 ods. 1 Listiny, v spojení s článkom 47 ods. 2 Ústavy a článkom 37 ods. 2 Listiny došlo postupom súdu, nakoľko nepriznaním trov bolo závažným spôsobom zasiahnuté do majetkových práv sťažovateľa. Pri uplatňovaní Ústavou garantovaného práva na právnu pomoc a právne zastúpenie pred súdom navrhovateľovi vznikli účelne vynaložené náklady. Jedným z týchto nákladov boli trovy právneho zastúpenia, ktoré boli medzi sťažovateľom a jeho právnym zástupcom dohodnuté v minimálnej výške podľa Vyhlášky. Nepriznaním trov sťažovateľovi bolo zasiahnuté do jeho majetkovej sféry, pretože priznanie trov súdom bolo pri riadnej starostlivosti očakávateľné...“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 2 listiny napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, tieto rozhodnutia zruší a veci vráti okresnému súdu na ďalšie konanie. V každej zo sťažností sťažovateľka požiadala aj o priznanie „náhrady trov konania vo výške 296,44 €“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spjení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 7239/2015 a sp. zn. Rvp 7894/2015 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a všeobecného súdu rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

2. K námietke porušenia základných práv zaručených čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 2 listiny napadnutými rozhodnutiami okresného súdu

Pri predbežnom prerokovaní sťažností ústavný súd zistil, že napriek skutočnosti, že sťažovateľka je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, tieto sa vyznačujú nedostatkom odôvodnenia, pretože námietka porušenia toho-ktorého práva označeného v petite nie je osobitne odôvodnená v súlade s jeho obsahom v zmysle § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde; odôvodnenie sťažností pritom musí byť logické, kompaktné a dostatočne určité, pretože v spjení s petitom v podstate vymedzujú rozsah ústavného prieskumu dodržiavania základných práv a slobôd v konaní realizovanom tým-ktorým orgánom verejnej moci.

Sťažovateľka nespĺnila ani požiadavku vyplývajúcu z § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pretože k sťažnostiam nepripojila kópiu rozhodnutí okresného súdu, na ktorých by bol

riadne vyznačený dátum nadobudnutia ich právoplatnosti. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že pre účely posúdenia dodržania lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu vyplývajúcej z § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nestačí uviesť v sťažnosti dátum, kedy sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca to-ktoré rozhodnutie všeobecného súdu prevzal.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podaní sťažovateľov nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 789/09, III. ÚS 280/2013). Povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady (II. ÚS 117/05).

Nespokojnosť sťažovateľa s právnym posúdením veci všeobecným súdom sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti ním vydaného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého právo na spravodlivé súdne konanie nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosti sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nepovažoval za účelné vyzývať sťažovateľku na odstránenie vytýkaných nedostatkov, pretože vychádzajúc z čl. 51 ods. 1 ústavy z ústavnoprávneho hľadiska nie je žiaden dôvod

na spochybnenie, resp. korekciu právneho záveru okresného súdu o znížení trov konania v predmetných (drobných) sporoch v zmysle § 150 ods. 2 OSP, ktorý tak rozhodol so zreteľom na princíp účelného uplatňovania alebo bránenia práv vyplývajúci z § 142 ods. 1 OSP. Okresný súd citované zákonné ustanovenia aplikoval ústavne konformným spôsobom, odvolaniami sťažovateľky sa riadne zaoberal a svoje rozhodnutia náležite odôvodnil v zmysle § 157 ods. 2 OSP, čím sťažovateľke poskytol ochranu zodpovedajúcu obsahu práva na spravodlivý súdny proces. Obavy sťažovateľky, že *„nie je možné spravodlivo očakávať, že by nejaký advokát poskytoval právne služby za odplatu nižšiu na akú má právo podľa Vyhlášky pri takýchto drobných sporoch“*, považuje ústavný súd za neopodstatnené.

Vzhľadom na problematiku nastolenú sťažovateľkou, resp. jej právnym zástupcom, ústavný súd opätovne pripomína, že úsilie o hľadanie spravodlivosti by nemalo spočívať v komplikovanom riešení banalít (III. ÚS 337/2013), ako je to v danom prípade. Predstava, že by sa v tomto type konania pred všeobecnými súdmi nepriznanie požadovanej sumy trov právneho zastúpenia účastníkovi konania mohlo materiálne dotknúť niektorého z jeho ústavou garantovaných práv, je absurdná, pretože len následné náklady spojené s prevzatím právneho zastúpenia a so spísaním a podaním sťažnosti ústavnému súdu mnohonásobne prevýšia sumu, ktorá je v okolnostiach daného prípadu pre sťažovateľku „v hre“. Inými slovami, v danom prípade nemožno hovoriť ani o takom zásahu okresného súdu, ktorý by dosahoval ústavne relevantnú intenzitu porušenia označených práv sťažovateľky.

Na základe uvedených skutočností mohol ústavný súd sťažnosti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2015